

Tharionova krev odkapávala v tiché dusné koupelně do porcelánového umyvadla. Řev davu sem přes popraskané zelené kachlíky doléhal jen jako vzdálené brumlání. Nadechl se nosem. Vydechl ústy. Podél poraněných žeber se mu rozlila bolest.

Stůj rovně.

Sevřel oprýskaný okraj umyvadla. Znovu se nadechl, soustředil se na ta slova, nutil svá kolena, aby se pod ním nepodlomila. *Stůj, krucinál.* Dneska večer dostal pořádnou nakládačku.

Minotaurus, jemuž čelil v ringu Zmijí královny, byl dvakrát těžší a nejmíň o čtyři stopy větší než on. Od jeho rohu měl díru v rameni, z níž mu teď crčela krev do umyvadla – nebyl dost rychlý, aby se mu vyhnul. A pár polámaných žeber, na která mu dopadly rány pěstí ve velikosti jeho hlavy.

Tharion znova vydechl, zamžikal bolestí a sáhl po malé lékárnice na okraji umyvadla. Prsty se mu třáslly, když zápolil s ampulkou lektvaru, který potlačí bolest a urychlí proces hojení, který už v jeho vanškém těle začal.

Zahodil korkovou zátku do koše vedle umyvadla, na zakrvácené gázové tampony, kterými si omýval obličej. Nějak to pro něj bylo důležitější než krvácející rána v rameni – nejdřív si potřeboval vidět do tváře, najít pod tím nánosem krve zase muže.

Odraz v zrcadle ho moc nepotěšil. Purpurové kruhy pod očima měly stejnou barvu jako modřiny na bradě, popraskané rty, opuchlý nos. Všechno tohle mu rychle vybledne a zahojí se, ale ta prázdnota v očích... Byl to jeho obličej, a přece byl cizí.

Nedíval se do svých očí v zrcadle, když do sebe obrátil ampulku a vypil ji. Hedvábná tekutina bez chuti mu přilnula k patru i k hrdlu. Dřív do sebe takhle bezmyšlenkovitě obracel panáky. A pak, během pár týdnů, se všechno podělalo. Celý jeho zkurvený život šel do hajzlu.

Vzdal se všeho, čím byl a je a čím kdy bude.

Vybral si tohle, nechal se připoutat ke Zmijí královně. Byl zoufalý, ale břemeno rozhodnutí ho tížilo. Za ty dva dny, co sem přišel, neměl dovoleno opustit bludiště skladišť – ani doopravdy nechtěl. Zbavili ho dokonce i nutnosti vracet se do vody: O patro níž pro něj připravili speciální nádrž, do níž pumpovali vodu přímo z řeky Istros.

Takže nebyl v řece, necítil vítr ani slunce, neslyšel hovory druhých, nevnímal rytmus normálních dní života. Nádrž neměla dokonce ani okno, které by vedlo ven.

Dvěře se vrzavě otevřely a důvěrně známá ženská vůně mu napověděla, kdo přišel. Jako by to v tuhle hodinu, v téhle koupelně, mohl být někdo jiný...

Zmijí královna měla celou stáj zápasníků. Ale ke dvěma z nich se chovala jako ke vzácným dostihovým koním. Zápasili v nejsledovanějších časech. Tuhle koupelnu měli jen pro sebe, spolu s apartmá nahoře.

Zmijí královna je vlastnila. A chtěla, aby o tom všichni věděli.

„Ohřál jsem ti to,“ zachraptěl Tharion přes rameno na Ariadnu. Černovlasá dračice, oblečená v černém trikotu, který zdůrazňoval její vnadné křivky, se otočila k němu.

Tharion a Ariadna měli vypadat sexy a stylově, i když po nich Zmijí královna chtěla, aby se při zápasu nechali pro pobavení publika pořádně zakrvácet.

Ariadna se zastavila u umyvadla o pár kroků dál od něj. Dívala se do zrcadla, zatímco si myla ruce.

„Pořád fešanda,“ podařilo se Tharionovi zažertovat.

Což mu vysloužilo postranní loupnutí očima. „Zato ty vypadáš příšerně.“